

De Poemp

DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT HEEMKRING DAVIDSFONDS NIJLEN
NUMMER 74 □ 04-05-06/2012 □ P309458 □ AK 2560 NIJLEN1

Het Blauwhof te Kessel waar kunstenaar Dries Van den Broeck dertig creatieve jaren doorbracht. (Aquarel: Marc Verreydt)

En vooraf dit...

Ook ons dorp gaat “de Groote Oorlog” herdenken!

Lieve Lezeres en beste Lezer,

De oorlog gaat niet gauw voorbij in een land waar die heeft gewoed. Ook niet in Vlaanderen. Ook niet in Nijlen. “Veertienachtien” ligt weldra 100 jaar achter ons, maar de herinnering eraan wordt nog steeds doorgegeven. Het fort van Kessel is een merkpunt dat die herinnering aan “de Groote Oorlog” bij ons - terecht - levendig houdt.

De Poemp schreef eerder reeds behoorlijk veel over de lokale geschiedenis van WO I. In dit nummer vindt de lezer bv. nog een tweede bijdrage over het “Comiteit”, dat in onze gemeente de nijpende honger hielp bestrijden. Wij zullen zo, op onze manier, deelnemen aan de grote landelijke herdenking 1914 – 1918.

Daarnaast werken de “Gidsen van het Fort van Kessel” aan een boek, “Het vergeten slagveld”, over de militaire gebeurtenissen en het dagelijkse leven in onze regio tijdens de Eerste Wereldoorlog. Pol Van Camp vertegenwoordigt de heemkring in de redactie.

In de schoot van de Cultuurraad wordt er verder gewerkt aan een groot herdenkingsproject op het Fort van Kessel in september en oktober 2014. In de voorlopige planning zitten o.m. scholenwerking, een concert, een tentoonstelling door de academie, de opvoering van een monoloog, rondleidingen in het fort... en vanzelfsprekend een “formeel” moment. Een behoorlijk programma dus.

“We willen harten beroeren en emoties losweken. We willen mensen laten zien en doen begrijpen. In nagedachtenis van hen die stierven, ter lering van hen die herdenken”, schrijft Vlaams minister Geert Bourgeois in de brochure “100 jaar Groote Oorlog in Vlaanderen”. De mensen van De Poemp sluiten zich daar graag en overtuigd bij aan!

Walter Caethoven.

2014-18
100 jaar Groote Oorlog

Lezers schrijven

Oud-Nijlenaar en ereburgemeester van Hemiksem **Louis Van Tendeloo** vond tijdens zijn opzoekingen een reeks krantenknipsels, anno 1948, over "Maria Van Tendeloo uit Nijlen genezen!" "Maria's vader Albert was een broer van mijn vader", schrijft Louis, die ons een kopie van de knipsels toestuurde. Bedankt voor die interessante aanvulling van ons archief, beste Louis!

Ook **Çois Haverals** (Vremde) is een van onze regelmatige correspondenten. Hij vond in het stadsarchief van Lier enkele prijslijsten voor het werk van de beulen ten tijde van "de heksen van Nijlen". Wij hebben deze gegevens bij de heksenbundel gevoegd. Bedankt, Çois!

Hilda Op de Beeck en haar broer "meester" **Ward** meldden aan Rudy Verdonck een kleine fout in Poemp 73, maart 2012, blz. 15 – 16. De foto toont de Bevelse jongens geboren in 1929 – 1930, en niet in 1930 – 1931. Dat is hierbij dan rechtgezet. Bedankt voor het bericht.

Rit Demeurichy weet meer over de foto van de **Lourdesreis** op blz. 10 van vorige Poemp, zo schrijft zij. Haar ouders Albert en Mit (Maria) Van Humbeek staan op het plaatje. Rit : "Ik herken op de foto, voor de bus, onderpastoor Van Messem (mid-den) en rechts Staf Van Regenmortel (broer van Maria). Op de laatste rij in de bus staan van links naar rechts: 1 ?, 2 ?, 3 : Albert Demeurichy, 4 : Mit Van Humbeek, rest van de rij : ?. De rij ervoor, aan de rechter kant, de middelste van drie vrouwen (grijs haar) is de echtgenote van

Op reis naar Lourdes met onderpastoor Van Messem in 1950.
Rit Demeurichy wist er meer van!

August Heylen (alias Mus Heylen) uit de Spoorweglei. Links ernaast is mevr. Peeters (gehuwd met dhr. Willems). Helemaal rechts, leunend op de busrand, zien we Tinne Van Mengsel - Verwerft (woonde naast de Gildenzaal). Verder, op de voorste rij in de bus, 2de, resp. 5de van rechts, twee zussen van Tine. De 7de van rechts is Jeanne Verheyen, echtgenote van Leon Van Wassenhoven. Jeanne en Leon zijn getrouwd in Lourdes." Bedankt, Rit, voor uw verhelderende e-post over een prachtige foto!

(Nota van de redactie : Wij konden verder nog volgende mensen herkennen: Staand, laatste rij : 1?, 2 Van Tendeloo (Aro); Jules Thys en Marie Heylen (schuin voor hem). Zittend, blonde heer met snor: Florent De Cnaep (ex-schepen) en zijn echtgenote Nathalia Melis.)

Rie Van Weert (alias Rie van de Pinder) is een trouwe lezeres van De Poemp van wie "de Jos" regelmatig een berichtje krijgt. Ons vorig nummer wekte bij haar tal van jeugdherinneringen op, onder meer aan schijvenschuurders, het "pallepoteren" in de Nete, haar plechtige communie in mei 1944, Winterhulp en voedselbedeling (soep), een soldaat Droeven uit... Voeren, enz. Stof genoeg voor een heuse bijdrage in ons tijdschrift, beste Rie! Wanneer begin je eraan?! Doen!

In het kader van een landschapshistorisch onderzoek door onder meer de Universiteit van Antwerpen is Laure Van den Broeck op zoek naar literatuur over **de geschiedenis van de Kleine Nete** op grondgebied Nijlen. Blij dat De Poemp u een beetje heeft kunnen helpen, beste mevrouw!

De boerderij van Peerke Van Gansen

In Poemp nr. 67 (2010) had Pol Van Camp het in aflevering 6 van de reeks "Onze boerderijen" nog over de verdwenen abdijhoeve ter hoogte van de uitmonding van de Dorsel op de Hellevoortstraat (nabij de spoorweg). In dit nummer vertellen we een en ander over de eveneens verdwenen hoeve van Peerke Van Gansen, alias Peerke van den Dikke.

In ons fotoarchief wachtte al enkele jaren een foto van de nu verdwenen boerderij van Peerke Van Gansen op publicatie. Hij werd ons bezorgd door Staf en Angèle Van Gansen – Bertels. Zij werden samen met Marie en Louis Van Gansen onze gesprekspartners voor een interessante babbel over die verdwenen boerderij.

Onze oudere lezers zullen zich wellicht de boerderij van Peerke Van Gansen nog herinneren. Ze stond waar de Gebroeders Van Raemdonckstraat in de Katerstraat uitmondt, midden op die straat, en met de achterzijde gericht naar de Katerstraat. De Katerstraat was in de tijd voor WO II nog een karspoor. De voorkant van de boerderij keek dus, volgens een Kempens gezegde, naar de elfurenzon. Zo vangt men het meeste licht en warmte en is de stuitgevel van het gebouw naar het windiger westen gekeerd.

Geen abdijhoeve

In een balk van het dakgebinte stond het jaartal 1749 of 1746, aldus Louis Van Gansen. Dateert de boerderij dan uit de 18de eeuw? Het zou kunnen, alhoewel de boerderij die wij gekend hebben in baksteen opgetrokken was. En bakstenen worden in onze Kempense boerderijen gewoonlijk slechts vanaf de tweede helft van de 19de eeuw gebruikt. Oude bouwsels van de Kempen gebruikten skeletbouw en hadden lemen wanden.(*). In het kaartboek van de Abdij van Tongerlo 1665/1794 konden wij overigens de boerderij van Peerke niet terugvin-

die ze in 1937 verkocht aan advocaat Schollaert van Antwerpen.

Een kleine boerderij

De kleine boerderij was in de Kempen gekenmerkt door het feit dat woonhuis, stal en schuur onder één langgerekt dak naast elkaar gebouwd werden.(*). De hoeve van Peerke van den Dikke voldoet aan deze beschrijving. Oorspronkelijk had zij een strooien dak over het gehele bouwsel. Toen stal en schuur herbouwd werden, kregen die respectievelijk een pannen- en een golfplatendak. Het strooien dak van het woonhuis bleef behouden (zie foto!).

De pachtboerderij van Peerke was een gemengd bedrijf, met graan en vee. De landerijen strekten zich uit over de huidige Tuinwijk, plus een stuk op de Bist, ter hoogte van het zuiveringsstation. Alles goed voor ongeveer 5 ha. Over de Nete werden er ook gronden gepacht "van de kerk" met een oppervlakte van zo'n 2 ha, aldus Louis en Marie. Aanvankelijk telde het kleine bedrijf

Op dit plan duidt de rode B de ligging aan van de verdwenen boerderij van Peerke Van Gansen.

den. Het is dus geen abdijhoeve. In de 20ste eeuw was zij aanvankelijk in het bezit van brouwer Vervoort,

De pachthoeve van Peerke Van Gansen zoals ze in 1958 door zoon Louis werd afgebroken. De belofte van eigenaar Schollaert aan Peerke: "Gij moogt hier wonen zolang gij leeft", werd blijkbaar door de erfgenamen niet gehouden. Peerke kwam om het leven bij een jammerlijk verkeersongeval op de Broechemsesteenweg.

een zestal koeien, getal dat “op het laatste” gegroeid was tot 13.

Een Nijlense boerenfamilie

De familie Van Gansen kwam in 1931 vanuit de Looystraat (“waar nu Butske woont”) naar de hoeve in de Gebroeders Van Raemdonckstraat. Peerke was getrouwd met Maria Leemans. Hun gezin telde twaalf kinderen, vertelt ons feilloos Marie Van Gansen : Andreas, Stan, Sus, Suske (na een half jaar overleden), Wis, Gust, Ranske (op een leeftijd van 3,5 jaar overleden), Irma, Louis, Marie, Jos en Fons. Het heksenkruis op een zijgevel van de boerderij kon blijkbaar niet alle onheil keren... We hebben het echter duidelijk over een taaie Nijlense boerenfamilie die met hard werken de kost verdiende voor een talrijk gezin. Bij het herbouwen van stal en schuur werd boven de koestal, onder het gebinte, een slaapplekplaats voor de zeven jongens uitgebouwd. Zo ging dat in die tijd!

Kleine Landeigendom koopt boerderij

Begin van de jaren ‘50 van vorige eeuw kocht de sociale bouwmaatschappij “Kleine Landeigendom” de boerderij van Peerke met de bijhorende grond in de huidige Tuinwijk. In stukjes werd de wijk uitgebouwd

Peerke Van Gansen, alias “Peerke van den Dikke” (° Nijlen 9.4.1882, + Lier 16.6.1963). Een taaie Kempische boer, steeds tot een grapje bereid!

en Louis heeft in 1958 de boerderij mogen afbreken. De historische balk met het inschrift “1749” moest wel bij de “baas” van de KLE afgeleverd worden. Verdween toen een zeer oude Nijlense boerderij? Mogelijk werd de balk herbruikt van een voorganger van de in 1958 afgebroken boerderij? Als wij ooit de ware toedracht ontdekken, zullen wij het zeker aan onze lezers verklappen!

Een arme, maar warme thuis...

“Boeren er nu nog afstammelingen van Peerke?”, vroegen wij onze gesprekspartners tot slot. Alleen Gusta van Frans Do (Van Tendeloo), weduwe van Fons Van Gansen, woont in de Paashoekstraat in de velden nog op een oude boerderij met een echt bakhuis. Maar dat is misschien stof voor een volgende bijdrage!

Ik dank van harte de twee overlevende kinderen van “Peerke van den Dikke”, Marie en Louis, voor een hartelijke en interessante babbel. In die dank betrek ik natuurlijk mijn “aangetrouwde” familie Staf en Angèle Van Gansen. Graag geef ik Marie het laatste woord: “Wij woonden in een arme thuis, maar een warme! Ik ben er altijd gaarne naar teruggekeerd!” Een mooi besluit voor mijn bijdrage die onvermijdelijk wel wat vraagtekens zal nalaten.

Walter Caethoven.

(* Zie “Het Kempisch Boerenhuis” van Dr. Jozef Weyns (1960)

Foto: de melkploeg Van Gansen terug uit de weiden. We herkennen, van links naar rechts: Andreas (oudste zoon van Peerke), Jos Torfs (getrouwd met Marie), Jos, Louis (zittend vooraan), Stan Van Doninck, Fons en Staf Van Gansen. Beeld genomen na WO II.

Een oorlogsdrama

De ouderen onder ons, die de wereldoorlog 1940-45 hebben meegemaakt, herinneren zich nog levendig hoe vaak 's nachts honderden Britse bommenwerpers met zwaar, oorverdovend motorengebrul over onze volledig verduisterde steden en dorpen vlogen.

Nergens mocht er een lichtje branden dat vanuit de lucht zou kunnen gezien worden. Ze vlogen vooral richting Ruhrgebied in Duitsland, om daar, maar soms ook hier, op bepaalde doelen hun moordende en vernielende vracht te droppen. Wie het ooit meemaakte, zal en kan dit nooit vergeten.

Zoeklichten

Tijdens de nachtelijke raids zochten de Duitsers met enorme zoeklichten de hemel af om vliegtuigen in hun stralenbundel te vangen. Om hen op een dwaalspoor te brengen gooide de bemanning bundels zilverpapier uit het vliegtuig, die langzaam naar beneden dwarrelden. Het gevolg was dat de radaroperators talloze radarecho's waarnamen die niet te onderscheiden waren van die van de bommenwerpers. Op die manier werd de luchtdoelartillerie misleid. Het zilverpapier dat hier zachtjes 'geland' was, werd de daarop volgende dagen vaak door de kinderen verzameld. Tijdens de nachtelijk raids kropen we heel diep en bang onder de dekens om het nare, schrikanjagende geluid van de overvliegende vliegtuigen minder goed te horen, of trokken we naar de kelder, naar een "abri" of schuilkelder in de tuin om ons toch iets veiliger te voelen. Het gebeurde wel eens dat de luchtdoelartillerie doel trof en vliegtuigen naar beneden haalde, wat ook Duitse jachtvliegtuigen, "nachtjagers", deden.

Onder Duits vuur te Herenthout

Op 11 mei 1944 waren bommenwerpers vertrokken van East-Kirby,

gelegen in het district Lincolnshire in Engeland, om Duitse stellingen in Leopoldsburg te gaan bombarderen. Volgens getuigenissen van overlevende piloten was er die nacht veel verwarring en konden de vliegtuigen hun juiste doel niet vinden. Daarom werd beslist om terug te keren naar hun vliegbasis in Engeland.

Rond 23.45 uur kwam de bommenwerper ME737 met zeven man aan boord, boven Herenthout onder vuur te liggen, vermoedelijk van de bekende Duitse nachtjager Heinz Rökker. Al snel werden twee motoren van de bommenwerper in brand geschoten. Pilot Watt besefte onmiddellijk dat het vliegtuig niet meer te redden was. Volgens ooggetuigen was het brandende vliegtuig nog twee keer rond Herenthout gevlogen. Vermoedelijk om nog enkele bemanningsleden de kans te geven om uit het vliegtuig

te springen. Twee van hen maakten hiervan gebruik en landden veilig. Waren de andere bemanningsleden misschien al gedood of gewond door kogels van de Duitse nachtjager of afweergeschut en hadden ze daardoor geen kans meer om het brandende vliegtuig te verlaten?

Even later crashte het toestel in een enorme vuurbol. Dankzij de koelbloedigheid van de piloot werd een grote ramp vermeden. Hij was er nog in geslaagd om de bijna onbestuurbare Lancaster in een veld, op meer dan één kilometer van de dorpskern van Herenthout te laten neerstorten. Mocht de bommenwerper met zijn volledige lading bommen in het centrum van Herenthout zijn neergestort, dan was de ramp niet te overzien geweest. De Lancaster had zeventien bommen aan boord. De grootste zou ruim vierduizend pond gewogen hebben.

Vluchteling op Kesselhof

Twee mannen geraakten, voor de crash, toch nog levend uit het bran-

Bommenwerper Lancaster 737 met zevenkoppige bemanning.

Kesselhof - Aquarel Marc Verreydt.

dende toestel, nl. de radio-operator R.V.C. Witham en K.A.M. Stuart, de 'bombardier' of bommenrichter, de man die de bommen op het doel moest richten.

En hoe verging het hen? Sommigen veronderstelden dat ze door de Duitsers waren opgepakt. De eerste was terecht gekomen in het kasteel van Herenthout en was vandaar naar Antwerpen gesmokkeld onder in een met hout geladen wagen. Een andere bron zegt dat hij toch nog opgepakt is door de Duitsers. Hoe het hem juist verder verging, hebben we niet kunnen achterhalen. En de tweede? Die bereikte in de vroege morgen het Kesselhof, bewoond door Baron van Zuylen van Nyevelt, de latere burgemeester van Kessel. Het eerste wat hij deed, zo vertelde hij, was hem een whisky aanbieden om de man wat te laten bekomen van de verschrikkelijke en tragische gebeurtenis die hij enkele uren voordien had beleefd. Toch wilde hij verder, terug naar Engeland. Maar dan had hij nog een lange en gevaarlijke tocht voor de

boeg doorheen het door de Duitsers bezette gebied. Hij had een adres van een afgelegen plek in Frankrijk, waar het plaatselijke verzet gestrande vliegeniers terug naar Engeland hielp. Een hele tijd praatte de baron op de Engelsman in om hem dat plan te doen opgeven, gezien de verre, haast onmogelijke tocht, met de reële kans dat hij zou opgepakt worden door de Duitsers. Met de dood in het hart liet de man zich krijgsgevangen nemen. Met de revolver in de hand kwamen enkele Duitsgezinden de ongewapende man in het kasteel ophalen.

Weerzien

Maar...hier eindigt het verhaal nog niet. Jaren later stond op een dag diezelfde man op de pui van het Kesselhof. Diep ontroerd en overmand door de herinneringen aan die ververschrikkelijke nacht, viel hij wenend als een kind in de armen van Baron van Zuylen. Voor hen beiden was dit een ontroerend weerzien. Maar het was ook een tragisch moment voor de familie van Zuylen: het deed hen

denken aan hun zoon Etienne, die als oorlogsvrijwilliger naar Engeland vertrokken was, en als piloot verkenningsvluchten boven de Noordzee uitvoerde om vijandelijke onderzeeërs op te sporen en die niet was teruggekeerd. Op 6 april 1943 was de zee zijn graf geworden.

Piloot Watt ligt begraven op een oorlogskerkhof in Heverlee. Wat van de vier anderen nog restte, (dat geldt ook voor de piloot) vond een rustplaats op het Schoonselhof in Antwerpen. Zij hadden geen kans: Piloot Watt, St. C. Thompson, P. Amies, A.F. Grant, P.R. Rowthorne.

Frans Lens.

Bronnen: Benny Ceulaers (internet) en wijlen Baron van Zuylen van Nyevelt.

Weerstand één van de bommen de crash?

Op 2 en 3 april 2011 gingen verschillende verenigingen die bommenwerpers uit de Tweede Wereldoorlog opgraven op zoek naar resten van de Lancaster 737 uit ons verhaal, die in een veld te Herenthout neerstortte op 11 mei 1944.

Het werd de eerste grootschalige opgraving erkend door de Vlaamse overheid. In oktober 2009 waren er al pogingen geweest om resten te ontdekken, zonder groot succes. Verklaring hiervoor is dat het vliegtuig boven de grond ontplofte, waardoor de brokstukken over een vrij grote oppervlakte verspreid werden. Een tweede verklaring is dat de Duitsers in 1944 de Lancaster meteen lieten bergen. Veertien paardenkarren brachten toen restanten naar de speelplaats van de meisjesschool in Herenthout.

De opgraving van 2011 werd uitgelokt door de plannen van Pidpa om op het veld langs de Itegemse Steenweg een bufferbekken aan te leggen. Alhoewel soms tot op 4 meter diepte werd gegraven, werden slechts kleinere brokstukken ontdekt. Verbergt het veld op grotere diepte nog een bom? Dat blijft een open vraag...

Het plaatselijke Steun-Comiteit en het Nijlen van 1915

In een publicatie van Albert Henri van 1948 over het *Comité National de Secours et d' Alimentation 1914-1918* waren volgende gegevens te vinden:

- aangekochte goederen: granen, vetten, spek, peulvruchten, tarwe, maïs en gerst (Nationale Bibliotheek Brussel).

- leveringen van 1914 tot 1918: 3.177.000 ton, waarvan:

tarwe en broodgranen: 2.127.379 ton

reuzel en spek: 150.670 ton

erwten en bonen: 106.164 ton

rijst: 162.825 ton

maïs: 324.381 ton

verscheidene: 167.024 ton

Na al die interessante informatie verzameld te hebben, waren we benieuwd naar de samenstelling van het Comiteit van Nijlen (zie Poemp 73) en zijn werking. Alle verslagen van het schepencollege, en ook die van de gemeenteraad vanaf einde 1914 tot 1920 werden aandachtig gelezen. Ze boden vooral informatie over de gemeentelijke subsidiëring van het plaatselijke Comiteit.

De archieven van het Nijlense Comiteit worden bewaard in het Rijksarchief van Antwerpen. Alhoewel onvolledig laten ze ons toch toe om een betrouwbaar beeld te geven over de stichting, de samenstelling, de problemen en werking van het Comiteit.

Op 24 december 1914 ontving de gemeente Nijlen een verzoek vanwege het Nationaal Hulp- en Voedingscomiteit der Provincie Antwerpen om een Comiteit op te richten in de gemeente. Om het verzoek te ondersteunen en het initiatief aan te moedigen maakte Antwerpen twee keer kleinere sommen over aan de

gemeente, te besteden aan armenzorg. Zoals alle gemeenten ging het gemeentebestuur in op het voorstel, stichtte het gemeentelijke Comiteit, en vormde een eerste bestuur, dat later (geen datum) licht werd aangepast.

De gemeenteraad van 17 februari 1915 keurde eenparig de samenstelling van dat eerste bestuur goed: "Overwegende dat de keus der leden onder alle opzichten als uitmuntend mag beschouwd worden, keurt eenparig de aanstelling van het plaatselijke Steun- en Hulpvoedingscomiteit goed, en drukt tevens de wens uit, dat het zijn moeilijke taak tot een goed einde mag brengen".

Op 19 maart 1915 besloot het schepencollege financiële hulp te vragen aan het Nationaal Comiteit van de Provincie Antwerpen.

Reeds op 31 januari 1915 had de burgemeester via een vragenlijst van het Provinciaal Comiteit volgende inlichtingen over de toestand van de gemeente verstrekt:

- aantal woningen bij het begin van de oorlog : 626
- woningen onbewoonbaar door verwoesting en brand : 9
- zwaarbeschadigde woningen : 3
- dakloze lieden : ongeveer 90 van andere gemeenten, welke bij andere personen te Nijlen onderdak gevonden hebben
- inwoners gedood ingevolge de oorlog : geen
- gezinnen zonder middelen door overlijden door de oorlog : geen
- gezinnen zonder middelen van bestaan ingevolge de oorlog: enkel de families waarvan de man in legerdienst is;

- Ruim 300 families hebben geleden door plunderingen, verlies van vee enz.

- nijverheidswerklieden : 700 werkloos ingevolge de oorlog. Aantal leden van die gezinnen : 1.750

Welk hoogst dringende gebrek: meel, rijst, vet, spek, erwten, bonen, "sargiën" (dekens), lakens, kledingstukken voor scholieren.

Plaatselijke liefdadigheidsinstellingen: Armenbestuur en St.-Vincentiusgenootschap.

En dan nog deze notitie!

"De dakloze lieden, welke tengevolge van het afbreken hunner woningen voor de forten, de gemeenten Kessel, Emblehem enz. hebben verlaten om ten onzent onderkomen te zoeken, zijn allen behoeftigen welke onze ondersteuningslast merkkelijk bezwaren."

Burgemeester Mariën

Het Provinciaal Comiteit van Antwerpen wenste de financiële en materiële mogelijkheden te kennen voor de steun aan de noodlijdenden, en belegde een speciale vergadering, waarschijnlijk in maart of april 1915. Op deze vergadering waren naast het voltallige gemeentebestuur ook de geneesheren, de pastoor en onderpastoors, onderwijzers en onderwijzeressen, en enkele notabelen

2014-18

100 jaar Groote Oorlog

uitgenodigd. Namens het Provinciaal Comité waren de heren Franck en Palmans aanwezig. Het rapport was in het Frans.

De reserves van de gemeente – mijns inziens te verstaan als de totale opbrengst van deze producten in Nijlen – werden opgesomd :

60.000 kilogram rogge
150.000 kilogram aardappelen
200.000 kilogram bieten
190.000 kilogram stro
150.000 kilogram koolraap.

Maar niettegenstaande een zeer streng verbod van de gemeenteraad verkochten de boeren heimelijk rogge, waarvoor ze reeds 44 frank per 100 kilogram kregen. Ook aardappelen werden massaal verkocht. Zwaar beladen karren doorkruisten de gemeente in alle richtingen (dus toch niet zo heimelijk!). Door deze, nochtans verboden, handel werden vele reserves aan de gemeente onttrokken. Politieel optreden was erg moeilijk gezien het tijds kader.

De gemeente Nijlen had nood aan veevoeder, (brand-)kolen en petroleum.

Bevolking : 3.500 en 90 vluchtelingen uit Kessel, die niets hebben. Nijlen telt :

Het lokaal van het Nijlense Hulp- en Voedingscomité, circa 1915.
(Foto Rijksarchief Antwerpen)

- 70 landbouwers met een paard
- 400 arbeiders die in normale tijden bezitter zijn van een spoorwegabonnement om buiten de gemeente te werken (goedkoop abonnement voor 3de klas)
- 200 slijpers, werkzaam in 13 slijperijen
- landarbeiders

Bovendien werden alle arbeidsters die op het Fort werkten ontslagen.

Er was grote armoede bij de werkende klasse. De financiële middelen van het plaatselijke armenbestuur wa-

ren ontoereikend! Intussen werd een comité opgericht dat met grote inzet en toewijding het armenbestuur te hulp kwam. Het verzamelde klederen en geld, en met de opbrengst hiervan kocht het levensmiddelen. Elke week werden brood (241,50 frank), aardappelen (32 frank) en geld (40,50 frank) uitgedeeld aan de behoeftigen. Wegens gebrek aan middelen moest men zelfs behoeftigen van de lijst schrappen, terwijl hun aantal groeide. Besluit van de vergadering: financieel onvermogen van de gemeente om de talrijke behoeftigen te steunen.

Op 1 oktober 1914 werd de Nijlense St.-Willibrorduskerk door het Belgische leger in brand gestoken. (Fotoarchief Herman Engels).

Het Provinciaal Comité van Antwerpen wilde bijspringen met maandelijks 1.500 frank of 0,07 frank per dag en per hoofd. Te weinig, zoals snel zou blijken.

Nog in 1916 meldde de secretaris van het Comité, Lucien Engels, dat er in Nijlen vooral landarbeiders, dokwerkers en slijpers woonden, slijpers van de minder waardevolle steentjes! De gemeente werd er niet rijk van!

Nu de toestand van de gemeente begin WO I geschetst is en het Comité opgericht, kan de werking ervan in volgende Poemp toegelicht worden.

Octaaf Engels.

Dries Van den Broeck - "Thuis" - 1941

Dries Van den Broeck, Kesselse en Vorselaarse kunstenaar

De Berlaarse heemkundige in hart en nieren Toine De Sutter heeft een mooie gift gedaan aan De Poemp. In zijn verzameling had hij krantenknipsels, uitnodigingen voor tentoonstellingen en het mooie boek "DRIES 50". We hebben het hier over Dries Van den Broeck, de kunstenaar die te Vorselaar geboren werd op 9 september 1923 als negende en laatste kind van Maria Aerts en Karel Van den Broeck, maar 30 jaar in Kessel op het "Blauwhof" gewoond en gewerkt heeft.

Dries was een echte Kempenaar, die veel rondgezworven heeft in de voetsporen van Vlaamse schilders. Ik heb maar eenmaal het geluk gehad met Dries een avond te mogen doorbrengen, samen met mijn vrienden, in het Blauwhof, in de vroegere koestal, bij de haardput. Nog steeds zie ik de honderden dia's van blauwe luchten en horizons, waarin hij allerlei figuren zag en waarover hij filosofeerde. Van die onvergetelijke avond heb ik van hem nog een mooie steendruk bewaard. Want als hij zag dat je zijn werk waardeerde, gaf hij het zo maar weg.

In het prachtige boek "Dries 50", staat b.v. dat hij op zijn 10de beter kon tekenen dan de onderwijzer. Op negenjarige leeftijd tekende hij "t Roodborstje pikt een doorn uit de kroon van de gekruisigde Kristus" naar een vertelling van Felix Timmermans. Het verhaal verscheen in "Zonneland" van het jaar 1932.

Dries wilde alles zien. Zo had de pastoor een probleem, want Dries

Dries Van den Broeck - zelfportret

durfde alles. Hij klom geregeld in de toren van de Vorselaarse kerk, tot boven op de bol om het kruis aan te raken. "Ik zou er nog last mee kunnen krijgen, de toren is nl. van de gemeente, zulle!" zei de pastoor.

Na het vijfde leerjaar volgde hij het eerste jaar middelbaar onderwijs aan het Klein Seminarie te Hoogstraten. Zijn leraar E.H. Remi Lens, zelf kunstschilder, had op Dries een grote invloed. Maar Dries had meer aanleg voor tekenen en schilderen dan om pastoor te worden.

Van Hoogstraten ging Dries naar Sint-Lukas in Gent, om compositie, sierkunst en dies meer te studeren. In 1940 werd hij op 16-jarige leeftijd opgeroepen om het vaderland te verdedigen. In 1943 deed hij ingangsexamen aan het Hoger Instituut van de Academie in Antwerpen en kwam in de schilderklas bij Baron Isidoor Opsomer, kreeg er contact met de graficus Jos Hendrickx en de schilder Constant Permeke. Tijdens de vakantie gaat hij etsen bij de Trappisten in Westmalle. In 1948 studeert hij af aan de Antwerpse academie. Toen begon voor Dries een zwerversbestaan. Drie jaar Marokko, Italië, Frankrijk, Spanje, enz.

Dries begon in de jaren zestig, toen hij conservator was van het Museum

Wuyts - Van Campen - Baron Caroly te Lier, met een vriendengroep jonge plastische kunstenaars en literatoren het tijdschrift "Kontrast". Zo wilde Dries verschillende artistieke uitingen met elkaar in contact brengen, zodat ze elkaar konden bevruchten.

In het Blauwhof (een Kempense hoeve), dat hij verbouwde, had hij zijn thuis en zijn atelier en tevens een galerij voor tentoonstellingen. Het werd een culturele ontmoetingsplaats, waar ook kon gemusiceerd en gedeclameerd worden.

Velen hebben deze plaats bezocht. Een greep uit zijn vriendenkring: Gaston Durnez, Theo en Carlo Mertens, Julien Schoenaerts, Frans Depeuter, José De Ceulaer, Remi De Cnodder.

In 1973 werd zijn vijftigste verjaardag gevierd met de uitgave op 1000 exemplaren van het prachtige kunstboek "DRIES 50".

In 1993, op zijn 70ste verjaardag, stelde Dries op 7 plaatsen tentoon: Kessel Blauwhof; Leuven "Hulde Dries 70"; Beerse "Kinderen"; Vorselaar "Dries in zijn Dorp"; Herenthout "'t Schipke" en in twee galleries in Nagasaki (Japan) van 17 tot 29 november 1993, met recent werk.

Wat een werkkraft moet deze kunstenaar gehad hebben om zo een verzameling kunstwerken te creëren! Dries overleed na een rusteloze tocht van bijna 72 jaar in zijn Blauwhof. Frans Depeuter schreef op zijn gedenkprentje:

"Het huis dat eens de long was waar de vrienden adem vonden en soelaas droomt nu stil als stilstaand water de diepste gronden zijn verkend, nu zingt het Stabat Mater"

Adieu, Dries, we missen je en blijven fier op je!

Pol Van Camp.

*Illustratie uit folder "Dries 70"
Leuven oktober 1993*

*De jongens uit "het straatje", vandaag de Guido Gezellestraat:
 1 Gustaaf Budts - 2 Louis Lemmens - 3 François Budts - 4 Frans Heylen
 - 5 Hypoliet Budts - 6 René Faes - 7 Alfons Van Beeck - 8 Emiel Faes - 9
 John Van Erum - 10 Gommaar Van Nijlen - 11 ? - 12 René Van Beeck.*

De jeugd uit het straatje van toen...

Foto's genomen in 1939-40 van de jeugd uit het "straatje," toen een smalle, onverharde weg toegankelijk tussen twee hoge heggen vanaf de Kesselsesteenweg naar de Bevelsesteenweg. Onder de bewoners enkele kroostrijke gezinnen. Het straatje kreeg later de naam Guido Gezellestraat. Bemerkt op de achtergrond de school aan de Kerkeblokken.

Buurtten, samenzijn en solidariteit waren in die tijd eigen aan de samenleving en zeker in het straatje.

Op 12 en 13 Mei 1940, een paar dagen nadat het Duitse leger de Belgische grenzen had overschreden, werd de gemeenschap van het straatje uit elkaar geslagen. Bevreesd voor de Duitse soldaten namen de bewoners met pijn in het hart van elkaar afscheid en begonnen ze aan een uitzichtloze vlucht. De noodzakelijkste dingen werden meegenomen op

kinderwagens, kruiwagens, fietsen en handkarren. Het straatje liep leeg.

Na 14 dagen vluchten (eigenlijk niet wetend waarheen) werden wij door de Duitse soldaten bijgehaald. Meteen werd de terugreis aangevat. Schokkende beelden van oorlogsgeweld hebben wij gezien, maar ook hebben wij kunnen kennismaken met liefdadigheid en gastvrijheid. Het werd een hartelijk weerzien met de burens.

De zwaarste beproevingen voor de gezinnen uit het straatje moesten echter nog komen. Hoe langer de oorlog duurde, hoe nijpender het voedseltekort werd. Werk vinden werd moeilijk en het werkaanbod vanuit Duitsland was aanlokkelijk. Ten einde raad en noodgedwongen namen de meeste vaders uit het straatje het besluit in de Duitse fabrieken te gaan werken, de moeders bleven alleen achter met hun gezin. Boven op de zorg voor hun kinderen kwam de angst om hun

mannen, toen zij de Engels - Amerikaanse bommenwerpers hoorden overvliegen op weg naar Duitsland om daar fabrieken en steden plat te gooien. Toen bleek nog maar eens hoe waardevol de materiële en morele steun van goede burens was om deze moeilijke tijden door te komen.

Een grote schaduw is steeds over het straatje blijven hangen: vader Gerard Van Beeck is nooit uit Kassel - Duitsland weergekeerd. Zijn vrouw en drie kinderen bleven alleen achter. Hij stierf in een van die vreselijke bombardementen.

Alhoewel ik het grootste deel van mijn jeugd in die nare oorlogsperiode heb doorgebracht, denk ik toch steeds dankbaar terug aan die goede buurtschap en aan een, ondanks alles, gelukkige jeugd!

Hypoliet Budts

De meisjes uit het straatje: 1 Marie-Louise De Loncker – 2 Angèle Budts – 3 Celine Peeters – 4 Jeanne Lemmens – 5 Paula Van Erum – 6 Maria Peeters – 7 Irène Van Beeck – 8 Yvonne Budts – 9 Irma Kets – 10 Mathilda Meeuws.

Mensen van bij ons...

Alfons Goormans

Herkent gij hem nog op de foto? Alfons Goormans, alias Fonske van de Rikus. Aan deze markante Nijlense volksmens “uit de tijd van toen” wijdde De Poemp reeds eerder een korte bijdrage in nummer 27.

Fonske was één van de talrijke leurders, die voor en na de Tweede Wereldoorlog zijn “marchandise” aan de man bracht in de toen nog talrijke Nijlense diamantslijperijen. Het aanbod bestond meestal uit enkele appelsienen, sigaretten, snoep, kastanjes en noten. Zijn “commerce” en zijn karreke op fietswielen waren zijn lang leven.

Op de foto, genomen rond 1960 bij de slijperij van Jef Vranckx (Jef van Kwitskes) op de Bevelsesteenweg, kijkt moeder Stans (Van der Linden) geamuseerd naar Fonske Goormans met de reclamekar. De foto werd ons bezorgd door haar zoon August Vranckx die nog steeds op de Bevelsesteenweg woont. Bedankt, August!

Hypoliet Budts.

Onderluitenant Achilles Wymeels of... Chille van de Nova.

Hij woonde met zijn ouders op de Bouwelsesteenweg in de vroegere "Hostellerie Nova". Iedereen kende Achilles van de Nova als de piloot die met zijn Harvard opleidingsvliegtuig de meest spectaculaire luchtacrobatie kon uitvoeren. Ik heb hem niet persoonlijk gekend, maar als ik hem te Nijlen zag, was hij steeds vergezeld van de "kleine Fee". Zij waren onafscheidelijk. Als je de ene zag, zag je ook de andere. Die "kleine Fee" was Felix Steylaerts!

De militaire loopbaan van stamnummer 51.147

Na zijn primaire training als leerling-piloot in de E.P.E. ofte "école pilotage élémentaire" te Diest (Schaffen) vertrok sgt. Wymeels naar Canada op 29 juli 1950. Daar kwam hij terecht in de vliegschool nr. 1 F.T.S. Centralia (Royal Canadian Air Force). Na zes maanden behaalde hij zijn vliegbrevet op 14 juli 1951. De "vleugels" werden uitgereikt op de Basis van Koksijde "aan de 116de promotie Canada 1"

Nadat de nieuwe piloten hun vleugels gekregen hadden, werden de Canada 1 manschappen ingedeeld bij de OTU (operation training unit), omdat volgens majoor Potiau de training in Canada op een laag pitje stond en de manschappen nog niet klaar waren om jachtwingpiloot te worden. In een jachtwing moet correct worden gevlogen en ieder moet zijn plaats kennen.

Achilles slaagde in zijn cursus om-scholing van het type Harvard op het jachttoestel Meteor NF 11, een tweezitter, en later op de eenpersoons Meteor 4.

De piloten die in Canada waren opgeleid, kregen van hen die hier hun vleugels verdiend hadden de spottende opmerking onvolwaardige piloten te zijn. Er was zeker jaloezie ont-

staan, omdat sommige piloten naar Canada gingen en andere niet!

Een ander punt was dat men de leerling-piloten promotie (116de) moest gaan splitsen, omdat het aantal leerlingen te hoog lag. Basis Brustem (E.P.A.) of beter de V.V.S (Vorderings Vliegschool) had veel te weinig Harvardvliegtuigen en het weer was altijd wel een spelbreker.

De verbleekte graffoto van onderluitenant Achilles Wymeels.

2de Wing, 349ste Smaldeel. Bevekom, Kamina.

Te Bevekom vloog hij alleen op Meteor 4. Zijn kameraden daar waren Pierre Blondiau en Marcel Caudry.

Hij kreeg daar de kwalificatie een goed en regelmatig piloot te zijn. Of Achilles in september nog in de V.V.S; (laten wij de Nederlandse benaming maar gebruiken) te Brustem was, kan niet bevestigd worden. Hij was dringend bezig een herscholing

op het lestoestel Harvard onder de knie te krijgen om eventueel naar Kongo te kunnen vertrekken. Vast staat dat hij klaar was om als monitor op Harvard voor de luchtmachtbasis Kamina in Katanga, toen nog Belgisch-Kongo, te fungeren. Hij vertrok van de luchthaven Melsbroek op 27.10.1953, samen met vele monitoren en met de 126ste PR.

Op de basis Kamina kreeg hij een goede reputatie door het overvliegen van vier Harvards van Zuid - Rhodesië. Deze Harvardtoestellen kwamen van een R.A.F.-opleidingsmaldeel dat werd teruggetrokken uit Zuid-Rhodesië. Men noemde deze toestellen "Bulawayo's" naar de gelijknamige plaats Bulawayo bij de Royal Air Force Base Heany. Wymeels was slechts zes maanden operationeel te Kamina.

Donderdag 7 april 1954 was zijn ongeluksdag. Hij steeg op om 7.30 u met zijn leerling-piloot Piet Wuykens (uit Leuven), die aan het einde was van zijn training en nog enkele blindvluchten moest uitvoeren. Rond 9.30 u merkte majoor Bocket een leerling op die stond te wachten op het duo Wymeels - Wuykens. "Hoe, zijn die nog niet terug?" Groot alarm: alle vliegtuigen die nog in de lucht hingen, kregen zoekalarm. Na korte tijd vonden ze de Harvard nr. 133 in de richting van Kilubi, in het hoge gras, op ongeveer 500 m van de weg. Kapitein Coecke, aalmoezenier De Vos en Dr. Verstrepen bereikten rond ongeveer 11 uur samen met de hulpploegen het wrak. Onder voorbehoud (voorwaarden?) heeft de aalmoezenier hen de absolutie gegeven, maar ze waren al overleden van 8.25 u,

hun boorduurwerk was op die tijd geblokkeerd.

De volgende dag, in de late namiddag, werden ze ter aarde besteld op het kerkhof van de basis. Aalmoezenier Verlinden van Lier leidde de plechtigheid. Later werd het stoffelijke overschot naar Nijlen overgebracht en dat is Leo Bouwen nooit vergeten. Hij ligt aan de basis van dit in memoriam. Zonder zijn hulp hadden wij dit niet kunnen publiceren

Naschrift

Toen ik rond 1970 in gesprek kwam met Mon Van Gestel, havenmeester van het vliegveld Keiheuvel te Balen, vroeg hij “Hebt u Achilles Wymeels gekend?” Mon Van Gestel was, toen Achilles verongelukte, betrokken bij de opzoekingen naar het wrak. Toen ik naar de oorzaak van het ongeluk informeerde, zei Mon : “Ik zou het niet weten!”

Jos Bastiaens.

Het opleidingstoestel North American T6 Harvard

Het meest geavanceerde opleidingsvliegtuig van de westelijk geallieerden met een brulboei van een motor. Eerst een Wright-975 van 400 pk, later een Pratt & Whitney WASP van 600 pk. Het toestel werd later uitgerust met flappen en werd zo beter bestuurbaar. Normaal beschikte het over geen wapenings en het had een slecht grondzicht. Vliegplafond 6.500 m, bereik 1205 km.

Maria wil ons bevrijden van de kors (koorts) en alle lijden

De Poemp sleutelbewaarder van het kapelleke

In het oude Mariakapelleke (vermoedelijk gebouwd midden 19de eeuw, wellicht na een ernstige koorts- of andere epidemie) gelegen in de Kapellebaan, werd, zolang we ons herinneren, gedurende de hele maand mei gebeden ofte “gelezen” ter ere van de H. Maagd Maria. Vroeger namen vele bewoners van de Kapellebaan en omgeving deel aan die Mariavieringen. De meesten stonden buiten (bij gebrek aan plaats binnen) voor het kapelleke mee te bidden met de voorbidster, de kinderen zaten op de wortels van de spijtig genoeg verdwenen prachtige lindeboom,.

Vrouwen uit de buurt namen tot voor enkele maanden de functie als bewaarster van het kapelleke waar. Zij hadden de sleutel, hielden het kapelleke rein, ontstaken en doofden de kaarsen bij de gebedstonen, enz. De laatste bewaarster van het kapelleke was Liza Vercammen (Liza van de Sijts), opvolgster van respectievelijk Melanie Smets, haar moeder Fannie van Jan Keust (Smets) en Maria (Mie) Lieckens, de moeder van Jeanne Meire, echtgenote van Frans De Bakker (Fransken Ellenrik). Liza kon, gezien haar hoge leeftijd, die taak niet langer uitvoeren en liet de sleutel bezorgen aan Walter Caet-hoven, voorzitter van De Poemp. Zij hoopte dat die alsnog een oplossing kon vinden voor het jaarlijkse bidden in de maand mei. Walter schoot in actie. Samen met zijn vrouwtje Els bracht hij het kapelleke in orde en gaf de sleutel in handen van ondergetekende, bewoner en Poempist van de Kapellebaan, met het verzoek de taak van Liza verder te zetten. Zo gezegd, zo gedaan. Ik nam contact op met Virginie Peeters, die altijd voorlas. Virginie verwittigde de vrouwen, een

klein tiental, die nog jaarlijks trouw naar het Kapelleke kwamen bidden, en klaar was kees! Op de eerste mei laatstleden om 19 u werd er in het Kapelleke gelezen, alsook de volgende dinsdagen van die maand. De aloude traditie van bidden aan het kapelleke bleef behouden. Ave Maria!

Jos Thys

*geboren, getogen en nog steeds
wonende in de Kapellebaan!*

P.S. Is het kapelleke van binnen in goede staat, dan verdient het gebouwtje wel een opknappbeurt, onder meer de deur en de daklijst. Het gemeentebestuur (dat alvast het gras liet maaien rond het kapelleke) gaat hiervoor borg staan, zo toch werd De Poemp beloofd...

De trouwe dames aan het kapelleke in de Kapellebaan. We herkennen, van links naar rechts: José Heylen, Liza Vercammen, Virginie Peeters, Melanie Heylen, Natalie Verhaegen, Mathilde Van Nuffelen en Simonne Goormans.

In het kort

Filmsterren van toen

In november 2011 zamelde Erfgoedcel Kempens Karakter oude filmpjes in. In vervolg hierop liet Kempens Karakter drie infozuilen bouwen, waarmee in het najaar een samenvatting van de ingezamelde filmpjes in de onderscheidene bibliotheken van onze regio zal getoond worden. Voor Nijlen wordt dat november. We kunnen onder meer een stuk van Nijlense Gildenfeesten zien en beelden uit een Kesselse diamantslijperij.

Hieraan gekoppeld komt er op 22 november een lezing over uitgaan en naar de cinema gaan, zoals dat vroeger was, door Diane De Keyzer. Plaats en uur worden later meege-deeld.

Open Monumentendag

Op zondag 9 september 2012 is het weer Open Monumentendag. Die dag gaat (een deel van) Nijlens historische pastorie open en kan op “het Hofke” een creatieve reis door het Tiboersverleden gemaakt worden. De Poemp is erg blij met deze keuze en zet haar beste beentje voor om het evenement te documenteren! De academie verzorgt bovendien een “kinderacademie”, terwijl de dorstigen er gelaafd worden. “Voor elck wat wils” dus!

Nacht van het Kempens erfgoed

Op 23 november 2012 organiseert Kempens Karakter weer de “Nacht van het Kempens erfgoed”. Nijlen grijpt hierbij naar “het culinair erfgoed”. Dus lekker eten zoals het vroeger was. Leiding van het evenement hebben vanzelfsprekend (of toch niet?) de vrouwenbonden KVLV Nijlen en Bevel, en Femma Kessel-Station. Maar de venten zullen wellicht ook helpen, al was het maar om deskundig te proeven. Later meer hierover!

Ontvangstpaviljoen Slijperij Lieckens

Als wij dit schrijven, vragen enkele verontruste lezers zich af waarom met de bouw van het ontvangstpaviljoen naast Slijperij Lieckens nog niet begonnen werd. Volgens de jongste berichten werd de start uitgesteld tot na het bouwverlof. We kunnen daarvoor begrip opbrengen. Eind juli zal hopelijk duidelijkheid brengen!

Mensen aan De Poemp

Jos Bastiaens, 03.481.81.90
Hypoliet Budts, 03.481.69.27
Walter Caethoven, 03.481.85.70
Hendrik Claes, 03.481.82.58
Flor Dieltjens, 03.481.70.41
Herman Engels, 03.481.84.11
Jef Hermans, 03.411.02.78
Frans Lens, 03.480.04.81
Jos Thys, 03.411.21.98
Pol Van Camp, 03.481.74.38
Ludo Van Gestel, 03.481.85.47

Met dank aan...

Lezer Luc Heylen liet De Poemp een verzameling prachtige foto's kopiëren. Zo zijn wij een aantal beelden rijker, onder meer van de “ouw en nief krak” met Meester Heylen. Lezeres Véronique Nijs bezorgde ons een reeks interessante gedenkprentjes.

Onze herhaalde dank aan Luc en Véronique, en aan alle lezers die het dorpsgeheugen van de redactie bereidwillig ondersteunden. En wat in De Poemp staat, blijft eeuwig bewaard, of toch bijna!

Over foto's, illustraties en teksten

Beschikt u over foto's, illustraties of teksten (onder meer over WO I), die mogelijk in ons tijdschrift kunnen gebruikt worden, dan maken wij daarvan graag een digitale kopie.

Neem daartoe contact op met één van onze bestuursleden (zie telefoonlijst blz. 15). In de kortste tijd bezorgen wij u het origineel terug. Tenzij u het aan De Poemp wil schenken. In elk geval bedankt voor de medewerking!

De Poemp gedenkt genegen

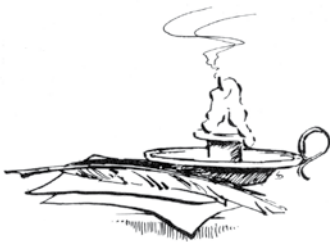
Op 24 december 2011 ging Mathilde Van Immerseel (° 1921), weduwe van Louis Obbels, van ons heen. Mathilde was, zoals een klad van haar kroost, een trouwe lezeres van ons blad.

Eveneens een trouwe lezer was Herman Obbels, geboren in 1933 en overleden op 13 januari 2012.

Het massaspektakel "De heksen van Nijlen" bracht ruim 200 uitvoerders dichter bij elkaar. Een opgemerkte, sympathieke figuur was smid Mark Van den Poel (° 1937). Mark heeft ons helaas verlaten op 30 mei 2012.

De Poemp betuigt haar medeleven aan de families. Wij zullen deze mensen genegen blijven gedenken.

Werkten mee aan dit nummer :

Redactie : Jos Bastiaens, Hypoliet Budts, Walter Caethoven, Rik Claes, Flor Dieltjens, Herman Engels, Octaaf Engels, Frans Lens, Jos Thys, Pol Van Camp, Ludo Van Gestel

Fotografie : Walter Caethoven

Tekeningen : Dirk Lieckens, Marc Verreydt

Grafische vormgeving en zetwerk : Walter Caethoven

Eindredactie : Rik Claes

Je kan onze "Poemp" ook op het internet vinden. We beschikken over een eigen, volwaardige webstek. Het adres is: www.depoemp.be . En natuurlijk hebben wij ook een e-postadres: post@depoemp.be .

Met de steun van
Kempens Karakter en de Vlaamse Overheid.

© 2012 - Heemkring Davidsfonds Nijlen

Nieuwe abonnementen : Stort 7 Euro op rekening 853-8126108-62 van DF Nijlen met vermelding van naam, adres en "abo Poemp".

DE POEMP □ DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT
HEEMKRING DAVIDSFONDS NIJLEN □ NEGENTIENDE
REEKS □ NR. 74 □ ZOMER 2012 □ V. U. : WALTER
CAETHOVEN - ZANDVEKENVELDEN 12A - 2560 NIJLEN